

Tämä tarina ei ole iha tyyppilisintä tekstiä mitä mä yleensä kirjotan. Aihe on kuitenkin lähellä sydäntäni. Päähenkilölle sattuneet asiat ovat kuitenkin hyvin samankaltaisia mitä itse olen kokenut, joten ymmärän häntä. Viime kesä saa minut vieläkin itkemään. En voi olla surematta menetystäni, sen tuska vihloo syvällä sisälläni. Kerron teille nyt tarinan ystävyystenistä ja sen hauraudesta. Oli kahdeksannen luokan kevätjuhla ja todistusten jako. Me kaikki olimme innoissamme. Me kaikki, jotka olimme aina olleet yhdessä. Osa pääsisi ylä-asteelta ja osa jatkaisi seuraavana vuotena yhdeksännelle. ”Tästä kesästä tulee unohtumaton.” Elisa sanoi ja heilutti todistustaan ilmassa. Hän oli saanut jälleen ysejä ja kympejä, me emme kuitenkaan olleet hänelle katkeria vaan olimme iloisia hänen puolestaan. ”Voit olla oikeassa. Mua vaan harmittaa, että te kaikki menette samalle rippileirille, kun minä taas olin iltarippikoulussa.” Sanon ja yritän pakottaa hymyn naamalleni. ”No mut kyl me nähdään kesällä muutenkin.” Saana sanoo ja pyörittää silmiään. Saana on kaikista läheisen meidän ystäväpiiristämme ja vietän hänen kanssaan kaikista eniten aikaa. Saana on peruspoikatyttö, hänellä on lyhyet ruskeat hiukset ja hän pukeutuu, kuin mikäkin skeittari vaikkei eläessään ole dekkiin koskenutkaan. Elisa on hänen täydellinen vastakohtansa. Hänellä on pitkät ruskeat hiukset ja huoliteltu olemus. ”No se on kyllä totta.” Sanon ja virnistän takaisin Saanalle hänelle. Käänän katseeni kaksosiin, jotka ovat syventyneinä omaan maailmaansa. ”Me ei kai sit nähdä kesällä?” Kysyn surullisesti ja toinen heistä, lida kohottaa katseensa. ”En usko, meillä on aina niin paljon kotitöitä ja kaikkea.” lida sanoo ja hymyilee surumielisesti. ”Mut me yritetään olla yhteydessä.” Sonja, lidan sisko sanoo. ”Hei tytöt mä oon niin onnellinen, ku mä pääsen pois tästä loukusta!” Aada huutaa jo pitkän matkan päästä ja ryntää luoksemme. ”Mulle tulee ikävä sua.” Sanon ja halaan Aadaa. ”Mä tuun kyllä kattomaan teitä tänne. Hei lina hymyä huuleen.” Aada sanoo pirteästi. Voin melkein uskoa sen, niin vakuuttavasti hän sen sanoo. ”Sitä odotellessa.” Sanon ja väläytän vaisun hymyn. ”Meidän pitää tavata ainakin pari kertaa porukalla ja juhlii sitten ku me päästään riparilta.” Elisa sanoo ja muut nyökyttelevät myöntymisen merkiksi. ”Miks linan pitäis tulla meidän juhliin. Sehän on iltariparilla.” Anni, kaksosten paras kaveri puuttuu puheeseen. Minulla ei koskaan ole ollut häntä vastaan mitään, mutta hän kai kuvittelee minun vievän lidan ja Sonjan häneltä. Siitä ei ole pelkoa, joskus olin lidan kanssa hyvin läheinen. Sekin aika on ohitse, koska hän sulki minut ulkopuolelle. ”Hei kaikki tulee meidän juhliin, lina myös. Hän on osa meidän porukkaa.” Elisa sanoo päättäväisesti. Muilla ei ole sanomista siihen, Elisan sana on laki niin kuin se on aina ollut. ”Hei mun pitää lähtä mun kyyti on tullu.” Saana sanoo ja vilkaisee ulos ikkunasta. Näiden sanojen myötä me kaikki alamme hajaantua ja lähteä omille teillemme. Ehkä etääntymiseni alkoi jo tuolloin tai se oli alkanut jo aiemmin, en tiedä sillä en ollut ainakaan huomannut kuliessin rakoilevan. Näen koulun pihalla ystäväni, joka ei kuulunut kaveriporukkaamme. Elisa oli heittänyt hänet ulos siitä seiskaluokalla ja meillä muilla ei ollut valtaa sanoa mitään. Kaikki muut paitsi minä olin totellut häntä. ”Hei lina odota.” Huusin kaimalleni, joka pysähtyi yllättyneenä. lina on hiukan isokokoisempi kuin me muut ja käyttäytyi eritavalla, kun häntä olisi veloitettu. Se oli kai syy siihen miksi muut hylkäsivät hänet. ”Ai moi.” lina sanoo ujosti kävellessäni hänen luokseen. ”Millaisen totarin sait?” Kysyn uteliaana. ”Tota en kovin hyvää, mut luokalta pääsin.” lina sanoo ja hymyilee vaisusti. linan numerot olivat alkaneet laskea seitsemännen jälkeen ja tiesin sen hyvin, yritin tuossa vaiheessa vielä ummistaa silmäni totuudelta. ”Ai, no pää asia et nään sut vielä ensvuonna.” Sanon ja väläytän kireän hymyn. ”Hei olis tosi kiva jutella, mut mua odotetaan.” lina sanoo vaivaantuneena ja ymmärrän yskän. ”Okei, nähdään.” Huikkaan linan poistuessa odottavan perheensä luokse. Itse asuin niin lyhyen matkan päässä koulusta, että pystyin kävelemään kotiin. ”Läheks sä meidän kanssa uimaan?” Kysyn Saanalta puhelimesta ja naputtelen turhautuneena

keittiönpöytää. ”Joo kai, ketä siis on tulossa?” Saana kysyy epäröiden. ”Siis mä, mun pikkusisko ja äiskä. Äiskä ei tosin ui, mut kuitenkin.” Vastaan. ”Joo kyl mä tuun.” Saana vastaa hetken kuluttua ja huokaan helpottuneena. ”Okei hyvä me tullaan koht hakemaan sua. Nähdään sit.” Sanon ja katkaisen puhelun. Saana odottaa jo kerrostalon pihassa, kun saavumme paikalle. ”Moikka.” Sanon pirteästi Saanalle, joka kömpii auton takapenkille siskoni viereen. ”Moi.” Saana sanoo ja nyökäyttää päätään. ”Heippa Saana. Mukavaa nähdä sinuakin pitkästä aikaa.” Äiti sanoo ja hymyilee Saanalle taustapeilin kautta. ”Joo kiitti.” Saana mumisee nolostuneena. ”Sä näytät ihan pojalta.” Pikkusiskoni Heidi toteaa Saanalle. Pyörittelen silmiäni Saanalle ja jätän Heidin huomiotta. Matka joelle sujuu niitänaita jutellessa. Rannassa alan kiskoa vaatteitani pois uimapukuni päältä ja Saana ja Heidi tekevät saman perässä. ”Vika vedessä on mätämuna.” Huudan ja juoksen laiturille. En kuitenkaan uskalla hypätä viileään veteen, eikä myöskään Saana. Yllätyksekseni Heidi juoksee laiturille ja hyppää veteen. Hän on rohkea kahdeksan vuotiaaksi. ”Ootte ihan pelkureita.” Heidi huutaa vedessä pulpahtaessaan pintaan. ”Ei kauaa.” Mumisen itsekseni. Työnnän Saanan veteen ja hyppään perässä. Minä: Kertokaa sit kaikki leiristä. Elisa: Joo tietty, sulle me ensiksi informoidaan. Saana: Joo, mun käy sua sääliks lina. Et tiedä mitä menetät □ lina: Hei sä tedät tasan, et mä en osaa nukkuu muualla ku kotona :(Sonja: Hei suupielet ylöspäin, me nähdään sit ku me tullaan leiriltä. lida: Niin just, olkaa hiljaa mun face huutaa koko ajan! Saana: No sori, sammuta konees tai jotain. lida: En, mä poistelen vanhoja kuvia. Saana: Justjoo, ihan miten vaan. Anni: Mä oon ilonen, että porukka on koossa leirillä. Elisa: Jep □ Saana: sanoppa muuta. lida: No joo... □ Sonja: Maltan tuskin oottaa : D Olisi kai pitänyt tietää tuosta keskustelusta, että kaikki ei ollut kohdallaan. En kuitenkaan aavistanut mitään ja koko keskustelu unohtui minulta muutamassa päivässä. Muiden ollessa leirillä jumitin kotona milloin tietokeella pelaten tai kirjaa lukien. Olin suoraan sanottuna jämähtänyt paikoilleni muiden poissa ollessa. Se ei tosin ollut minulle epätavallista, viihdyin yksin enkä yleensäkkään ollut vapaa-ajalla muiden, kuin Saanan kanssa. Yhtenä päivänä raahasin viltin ja kirjan ulos. Olin syventyneenä kirjaan, kun isosiskoni tuli ulos pukeutuneena bikineihin. Olin aina kadehtinut hänen ulkonäköään. Hänellä on kauniit suklaanruskeat silmät ja hiukset, hoikka kroppa ja tietoisuus itsestään. Minä olin hänen vastakohtansa lyhyine ruskeine hiuksineni ja silmälaseineni. Silmänikin olivat vihreät, vaikka olisin toivonut niiden olevan ruskeat. Molempien siskojen silmät olivat nimittäin sen väriset. ”Tee tilaa.” Liisa sanoo ja tulee makaamaan vierelleni. ”Humisevaa harjua.” Vastaan ja yritän jatkaa lukemista. ”Mä en tajua mitä sä näät kirjoissa. Kävisit joskus ulkona ja pitäisit hauskaa.” Liisa sanoo ja laittaa aurinkolasit silmilleen. ”Mä nyt pidän enemmän kirjoista, kuin ihmisistä.” Mumisen. Liisa ei onneksi sano siihen mitään vaan saan jatkaa lukemista rauhassa. Hetkenkuluttua Liisa nukahtaa ja alkaa vallata yhä enemmän tilaa viltiltä. Luovutan turhautuneena ja lähdän sisälle. ”No Millasta leirillä oli?” Kysyn Saanalta keinuessamme hänen kotinsa läheisessä leikkipuistossa. Saana tuli vasta eilen leiriltä, mutta minulla oli ollut häntä ikävä. ”Äh ihan tavallista. Uskonto jutut oli tylsiä, mut muut asiat oli iha kivoja.” Saana sanoo ja potkaisee lisää vauhtia. ”Joo mä huomasin, Facebook täyttyi teidän leirin kuvista.” Mumisen tuntien kateudenpiston sydämessäni. Saana ei vastaa mitään ja alamme keinua hiljaisuuden vallitessa. ”Otetaan kisa kumpi keinuu kovempaa.” Saana sanoo hetken kuluttua ja pian me jo kiskomme ketjuja päästäksemme yhä korkeammalle. Keinun tolppien alkaessa notkua alamme hidastaa vauhtia emmekä saa selvää voittajasta. Vauhdin hiipuessa Saanan puhelin alkaa soida ja Saana katsoo sitä kummastuneena. ”Se on Elisa.” Hän mumisee ja vastaa. ”Ai te ootte keskustassa? Emmä tiä voinko mä nyt tulla...” Saana sanoo ja vilkaisee minuun huolestuneena. ”Joo mennään vaan.” Sanon innoissani ja Saana myöntyy lopulta

ilmoittaen, että tulen hänen kanssaan. Löydämme Elisan, Annin ja Essin puistosta. Essi kuuluu myös kaveriporukkaamme, mutta oli kevätjuhlapäivänä sairaana. Hän on aina ollut hiljainen ja Elisan ehdoton kannattaja. "Moikka." Sanon iloisena nähdessäni muita ystäviäni pitkästä aikaa. "Ai linakin tuli." Anni sanoo ja pyörittelee silmiään. Jätän hänet huomiotta ja istun maahan Essin viereen. "Mitä teille kuuluu?" Kysäisen uteliaana. "Ihan hyvää. Me tultiin just seurakuntatalolta. Siellä piti olla meidän leirin tapaamine nuortenillassa, mut vaan muutama ol tullu paikalle. Ei jaksettu olla enää siellä, joten lähdettiin pois." Elisa sanoo ja kohauttaa olkiaan. "No nyt kun porukkaa on enemmän mitä me tehtäisiin?" Anni kysyy. Pohdimme hetken hänen kysymystään, kun Elisa saa idean. "Mennään alas rantaa ja laiturille." Elisa sanoo ja niinpä me kaikki muut seuraamme perässä kuin päättömät kanat. Nauramme ja juttelemme kesän tapahtumista. "Hei otetaan yhteiskuva." Saana keksii ja seisomme vierekkäin vanhalla betonilaiturilla. "Essi ota sä eka kuva niin, mä otan sit teistä toisen." Sanon ja ojennan kännykkäni Essille. Essi nyökkää ja ottaa pari kuvaa. Sitten on minun vuoroni. Lataamme heti kuvat Facebookkiin ja kommentoimme niitä kilpaa. "Hei alkaa olla myöhä mun pitää mennä kotiin." Sanon kellon alkaessa lähennellä kymmentä. "Okei, munkin pitää kyllä lähteä." Saana sanoo ja lähdemme paikalta yhtä matkaa. Erkanemme toisistamme Saanan talon edustalla ja myös lopullisesti. Emme tuon illan jälkeen olleet enää ystäviä. Seuraavan päivänä menin, jopa omaksi yllätyksekseni kaimalleni linalle. "Kiva nähdä sua pitkästä aikaa." Sanon linalle istuessamme hänen huoneensa lattialla. lina nyökkää ja näppäilee kitaraansa. "Soita mulle jotain?" Pyydän ja linan kitarasta alkaa kuulua yllätyksekseni joululauluja. "Mä en oo vielä kovin hyvä soittamaan. Iskä opetti mua, mut ei o enää ehtinyt ku se ja äiti eros." lina sanoo vaisusti. Katson häntä yllättyneenä. "Oon pahoillani, en tiennyt siitä." Mumisen. "Mistä oisitkaan, kun oot niin harvoin mun kanssa. Pyörit aina niiden muiden kanssa." lina mumisee ja laskee kitaransa alas. Äkkiä hän katsoo minua tuimasti. "Tiiätsä, mitä sun niin sanotut ystäväs hommaili leirillä? Ne puhu susta paskaa ja oikeen etsi susta vikoja." lina sanoo ja katson häntä epäuskoisena. "Mä kuulin, istuin ruokalassa niiden viereisessä pöydässä. Ne ei oo sulle mitään ystäviä, Ne on feikkejä." lina jatkaa ja minun on vaikea uskoa hänen sanojaan. "Ei ne kyl eilen sille vaikuttanu." Puolustelen ja lina pudistaa päätään. "Sä et tosiaan tiiä mitään. Noi käyttää ihmisiä hyödyksi ja heittää pois ku sua ei tarvita. Onneks olkoon oot virallisesti ulkopuolinen, vaikka ootkin sisällä porukassa." lina tuhahtaa. En vastaa siihen mitään, sillä en pysty. Kotiin päästyäni alan selvittää onko linan puhumat asiat totta. Päätän aloittaa Saanasta ja laitan sille viestiä. Minä: Kuulin, että te ootte puhunu musta paskaa leirillä. Saana vastaa minulle saman tien. Hän on yllätyksekseni täysin rehellinen. Saana: Tota joo, oon pahoillani omasta osuudestani. Anna anteeks □ Minä: Miks te niin teitte, mä en oo koskaan puhunut teistä mitään paskaa ja ongelmien ilmentyessä oon puhunu suoraan asian osasille. Saana: En mä osaa sanoa, me vaan puhuttiin. En ees muista enää mitä. lina oikeesti oon pahoillani. Minä: Toi ei oikein riitä. Puhutaan myöhemmin. Lähetän viimeisen viestini, eikä Saana vastaa siihen mitään. Petetyksi tulemisen tunne valtaa minut ja kyyneleet alkavat vieriä pitkin poskiani. itken täyttä kurkkua äidin saapuessa kaupasta kotiin. "lina mikä hätänä?" Äiti kysyy tullessani huoneeseeni. Makaan sängylläni ja yritän pitää polttavat kyyneleet sisälläni. Kerron äidille kaiken, olen aina pystynyt puhumaan hänelle. "Voi kulta, kyllä te vielä varmasti saatte vielä sovittua." Äiti sanoo ja rutistaa minua. Tuolla hetkellä minä uskoin vielä niin. Seuraavana päivänä päätin selvittää asian lopullisesti ja aloitin ryhmäkeskustelun Facebookissa. Minä: Kuulin, että te puhuitte musta paskaa selän takan, miks teitte niin? Mä en koskana puhuis teistä pahaa. Elisa: Koska sä oot alkanu ärsyttää, sun käytös on alkanu ärsyttää. Anni: Just niin sä oot ihan kauhee. Saana: Hei älkää olko tollasia... lida: Sä kerrot kaikki meidät asiat eteenpäin eikä suhun voi

luottaa. Iida viittaa minun vanhaan mokaani, mikä piti olla aikoja sitten sovittu ja kuopattu. Sonja: Just niin. Ja sä vielä kysyt miks me puhutaan susta. Minä: Oon pahoillani, jos oon tehnyt jotain... Elisa: Ihan sama ei auta enää. Minä: Tarkottaaks tää, et te ette halua olla mun kanssa enää tekemisissä? Anni: Kyllä tarkoittaa. En kestä enempää ja poistun keskustelusta. Kyyneleet alkoivat jälleen virrata ja aloin itkeä sydämeni pohjasta. Onnekseni ketään ei ollut kotona joten pystyin parkumaan niin kovaan ääneen kun halusin. Minut oli potkittu pellolle tekosyiden varjolla. Tiesin sen itsekin, en tajunnut ystävyyskaverimme olleen niin hataralla pohjalla. Kaikki tuttu ja turvallinen oli poissa ja jäljellä ei ollut ketään. Äiti löysi minut jälleen itkemästä ja vuodatin hänelle koko tarinan. "He eivät olleet sinun arvoisiasi. Ei mitään hätää kaikki järjestyy kyllä." Äiti sanoo ja silittelee hiuksiani. Liisa on ilmestynyt huomaamatta huoneeseeni ja en ole koskaan nähnyt häntä yhtä raivoissaan. "Miten ne on voineet tehdä sulle noin. Mä meen kyllä puhumaan niille." Liisa sanoo vihasena, mutta pudistan päätäni. "Anna olla kaikki on ohi." Ja niin todellakin oli. Tänäkin päivänä vain heidän näkemisensä koulun käytävällä tekee kipeää. He ovat tiiviisti yhdessä ja minä taas se porukan ulkopuolella. Olen heille kuin ilmaa, jonka voi kevyesti ohittaa. Minä ja Saana yritimme paikkailla välejäme, mutta siitä ei tullut mitään. Saana ei uskaltanut olla julkisesti ystäväni joten luovutin hänen suhteensa. Kaksoset taas yllättivät minut totaalaisesti anoessaan anteeksiantoa. Olemme nykyään jonkunlaisia ystäviä, mutta se ei kuitenkaan enää ole samaa. Minä ja toinen lina olemme nykyään tiiviisti yhdessä. Meillä ei ole kuin toisemme. Olimme molemmat joskus osa samaa kaveriporukkaa ja olimme onnellisia. Nykyään olemme vain itsemme varjoja, jotka yrittävät sinnitellä päivästä toiseen. Jatkamme silti eteenpäin, koska tiedämme tunnelinpäästä löytyvän lopulta valoa.